

HỒI 24

CHÁNH TÀ VÓN DĨ BÁT LƯƠNG LẬP

Nhung hào kiệt há gì quên nét nghĩa nhân

Dẫu xa xôi cũng quyết tâm thù

Đáng khen cho công phu thượng thừa Sư tử hồng của phái Thiếu Lâm. Đáng phục cho tiếng Long ngâm mang Vô cực chân khí cao thâm của phái Võ Đang.

Tiếng gầm bảo dưng tay, tiếng ngâm bảo đình thủ được bốn tay cao thủ của hai đại môn phái đứng đầu thất đại môn phái vang lên đã kịp cảnh tỉnh toàn thể quần hùng, đã kịp đánh thức lương tri của mỗi một nhân vật trong võ lâm chính phái đang say máu, bắt buộc tất cả phải dừng lại.

Bóng người ẩn hiện trong lớp hào quang chói ngời một màu vàng cũng phải dừng lại. Và tất cả đều bàng hoàng nhìn vào cảnh tượng ghê khiếp có một không hai đang bày ra trước mặt bọn họ.

Vũ Văn Đức Chính, phải, chính bóng người ẩn hiện trong màn cương khí nọ là Vũ Văn Đức Chính cũng thảng thốt nhìn thảm cảnh do chính bàn tay mình tạo ra.

Và rồi, từng tiếng thở dài não ruột bắt đầu vang lên. Tiếng thở dài trước lời kéo tiếng thở dài sau... Tiếng chắt lưỡi trước khuyến khích tiếng chắt lưỡi sau. Và nổi cộm hơn hết là tiếng kêu áo não của Vũ Văn Đức Chính: - Trời! Ta đã làm gì này? Tay ta... chính tay ta đã gây nên cảnh tượng này sao? Ta có còn là người nữa không? Tại sao ta đã tạo nên cảnh đồ sát sinh linh thế này?

Tiếng thống trách của Vũ Văn Đức Chính như tiếng dao đâm vào lòng của mỗi một người hiện diện ở đây ở đây, khiến cho tất cả bọn họ đều cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn vào hiện trường nữa.

Đã thế, tiếng cảm thán của Hàn Nhược Thuyên lại vang lên lòng lộng: - Chúng ta quả là đáng trách vì dẫu sao bọn chúng chỉ là những kẻ tay sai mà thôi. Bọn chúng chỉ a dua về hùa với kẻ mạnh mà thôi. Bọn chúng chưa đáng để chết như thế này.

Tiếng cảm thán của Hàn Nhược Thuyên càng làm cho mọi người tự trách mình hơn, tự nguyện rửa bản thân mình nhiều hơn.

Chính Vũ Văn Đức Chính cũng đang trong tình trạng như thế, tệ hơn thế. Vì người khởi đầu, người khai cuộc đồ sát này chính là Vũ Văn Đức Chính.

Trách nhiệm của cảnh thảm tuyệt nhân hoàn này Vũ Văn Đức Chính phải gánh chịu, chứ không thể là ai khác được.

Vũ Văn Đức Chính thầm quyết định: "Suốt máu oan ức này ta chỉ còn cái chết để tạ tội mà thôi!" Nhưng, đang lúc mọi người đang trong tình trạng mê muội này, thì một giọng nói đã sang sảng cất lên, một lần nữa đánh thức trí giác của mọi người, kể cả Vũ Văn Đức Chính nữa.

Giọng này nói: - Hàn Nhược Thuyên! Người nói gì thế? Người là người đọc sách thánh hiền đến vạn quyển mà người nói như thế được sao? Mọi lời giáo huấn ta đã dạy dỗ người đâu rồi? Người có còn là người của Hàn gia nữa không? Người có còn là con của ta nữa không?

Hóa ra đây chính là lời của Chương trung thư tán nhân Hàn Gia Trọng đang khiển trách con của lão là Hàn Nhược Thuyên.

Và chính những lời mào đầu này của Chương trung thư tán nhân đã làm toàn thể quần hùng kinh ngạc, phải chú tâm nghe lão tiếp tục giáo huấn Hàn Nhược Thuyên.

Hàn Nhược Thuyên run bắn người khi thấy phụ thân giận dữ ra mặt, khi nghe phụ thân lớn tiếng quát mắng tại chỗ đông người.

Lập cập một lúc, Hàn Nhược Thuyên không sao đáp được một lời. Thấy thế, Chương trung thư tán nhân Hàn Gia Trọng cao giọng tiếp tục nói, như nói cho toàn thể quần hùng nghe:

- Tà chánh bất lương lập. Sách thánh hiền nào mà không dạy thế hử? Tà luôn luôn tìm thiên phương bách kế hãm hại chánh, ai mà không rõ hử? Chánh luôn luôn đối lập với tà, cải sửa uốn nắn tà. Là nhân vật chánh phái ai mà không tâm niệm như vậy hử? Nhưng uốn nắn mà được sao khi tà đang gươm kề cổ người chánh phái? Cải sửa mà được sao khi kẻ ác tâm đang quyết đưa người chánh tâm hồn du địa phủ? Hừ! Nhân với kẻ ác là bất nhân với chính bản thân mình. Mọi người hãy nhìn vào những nhân vật này mà xem.

Vừa nói, Chương trung thư tán nhân vừa đưa tay chỉ vào những gương mặt hốc hác tiêu tụy đang đứng lẫn vào quần hùng. Bọn họ là những tù phạm bấy lâu nay của Nhất Thiên Bang. Trong đó cũng có mắt Thiên Không đại sư và Thiên Pháp đại sư nữa.

Chương trung thư tán nhân nói tiếp: - Nếu hôm nay âm mưu của bọn Nhất Thiên Bang thành công, thì liệu những nhân vật này có còn sống không sau khi đã bao năm dài nhất mực không qui hàng bọn chúng?

Lác đác có một vài người vừa được Chương trung thư tán nhân đưa tay chỉ đã phải gật đầu đồng tình...

- Còn nhị vị đại sư. Nhị vị đại sư là đệ tử Phật môn, nhị vị đại sư đã thấm nhuần Phật pháp. Nhị vị đại sư sẵn sàng vào địa ngục để phổ độ chúng sanh. Vậy thử hỏi sau khi nhị vị đại sư đã tự hy sinh bản thân mình thì phái Thiếu Lâm của nhị vị đại sư sẽ ra sao? Công đức của Đạt Ma tổ sư và biết bao đời

phương trượng tiền nhiệm sẽ ra sao? Phật pháp có còn truyền bá khắp thiên hạ không? Chúng sinh rồi sẽ ra sao khi bọn ác nhân Nhất Thiên Bang ngự trị khắp đất trời Trung nguyên này?

Thằng thốt, Thiên Không đại sư không biết nói gì, còn Thiên Pháp đại sư chủ trì Đạt Ma viện, chịu trách nhiệm về sự dạy dỗ công đức của Đạt Ma sư tổ thì cúi đầu xuống, niệm nhỏ một

câu:

- A di đà phật! Quay sang Tử Thanh đạo trưởng cùng chư đạo trưởng chương môn phái Võ Đang, Chương trung thư tán nhân hỏi:

- Còn đạo trưởng, nếu điển lễ này của Nhất Thiên Bang thành tựu thì Tam thanh điện cùng Thái thanh, Thiếu thanh nhị động của đạo trưởng liệu sẽ ra sao? Có còn nguyên vẹn như thuở nào không? Có còn là chốn thanh tu cho những ai tôn thờ Tam Thanh lão tổ không? Đạo trưởng liệu còn có ngày giờ nào để duy trì, để truyền bá tư tưởng đạo gia không, hử?

Chương trung thư tán nhân lên giọng như thế chỉ vì Chương trung thư tán nhân là một trong Ngũ kỳ tán nhân mà các tán nhân còn lại cũng phải kiêng nể, nói gì đến người giang hồ các phái.

Bởi thế, Tử Thanh đạo trưởng vừa nghe lời chất vấn của Chương trung thư tán nhân xong liền hoàn toàn thất sắc, ú ớ, không nói được lời nào. Vì lẽ, Chương trung thư tán nhân đã nói quá đúng, không sai chạy mảy may nào!

Nếu bọn Nhất Thiên Bang, sau điển lễ ra mắt này, mà không hủy diệt được Võ Đang thì chỉ trừ phi mặt trời mọc đằng tây mà thôi.

Đến lúc đó, Võ Đang liệu có được một cứu tinh có mặt kịp lúc như lần trước không? Võ Đang phái liệu có còn tồn tại hay không?

Nghĩ thế, Tử Thanh đạo trưởng, chương môn Võ Đang tuy không sao đáp được, vẫn khe khẽ lắc đầu, biểu thị rằng tất cả những gì Chương trung thư tán nhân vừa nêu lên đều không sao còn nữa.

Đưa mắt nhìn khắp quần hùng một lượt, mắt lấp lóe hàn quang của một người đã khôi phục trọn vẹn võ công đang giận dữ. Chương trung thư tán nhân Hàn Gia Trọng lại nói tiếp:

- Đành rằng trong số bọn người này vẫn còn có một ít chưa đáng tội phải chết. Đành rằng hành động của chúng ta lúc này có hơi bất nhân! Nhưng liệu số ít đó, sau này khi nhớ lại quá khứ, một quá khứ uy trùm thiên hạ, một quá khứ đã từng ngẩng cao đầu, bất kể khác phải phục tùng họ thì chừng đó sẽ ra sao? Chút vụn than hồng trong đồng lửa tàn liệu có ngày phát cháy bùng lên hay không? Số ít đó liệu sẽ sanh dã tâm góp nhóp lại lập thành một Nhất Thiên Bang khác không?

Gườm gườm nhìn mọi người một lượt nữa, đoạn Chương trung thư tán nhân Hàn Gia Trọng với tướng mạo phương phi uy lẫm đã phải làm mọi người giật mình khi nói:

- Nếu quả là sẽ có một ngày như vậy! Sẽ có một lần nữa võ lâm Trung nguyên điên đảo, thì mọi người chúng ta oán trách ai đây? Trách nhiệm lúc đó ai trong chúng ta là người phải gánh chịu nếu ngày hôm nay chúng ta nương tay cho bọn Nhất Thiên Bang đáng chết này? Là đại sư chăng? Là đạo trưởng? Hay là người, Vũ Văn Đức Chính tiêu lão đệ của ta?

Chương trung thư tán nhân hỏi đến nhân vật nào, nhân vật ấy đều nghiêng đầu lẩn tránh cái nhìn dò xét của Chương trung thư tán nhân Hàn Gia Trọng.

Chỉ riêng có mỗi một mình Vũ Văn Đức Chính là không lẩn tránh cái nhìn này! Ngược lại, Vũ Văn Đức Chính còn nhìn trả lại.

Nhưng cái nhìn lúc này của Vũ Văn Đức Chính không còn mang ý nghĩa là thống khổ, là ân hận nữa! Mà là cái nhìn đầy nhiệt huyết, sáng ngời một niềm chính khí!

Vũ Văn Đức Chính lên tiếng trong sự chờ đợi của Chương trung thư tán nhân: - Đa tạ Hàn lão huynh đã kịp thời đề tỉnh! Chỉ suýt chút nữa là đệ đã vì ân hận mà tự hủy rồi! Hàn lão huynh nói phải! Tuy trăm thảo trừ căn là việc mà bất kỳ ai tự xưng là chính nhân quân tử đều không làm, không dám làm. Nhưng nếu loại cỏ ấy là loại cỏ độc thì sao? Há lẽ chúng ta là người chính phái lại để mầm mống của giống cỏ ấy lại được có ngày mọc lại sao? Nhưng...

- Nhưng thế nào, tiêu lão đệ? Trong đôi mắt của Chương trung thư tán nhân chợt lấp lóe lên một thoáng ánh nhìn hi vọng, đang khi lo ngại hỏi Vũ Văn Đức Chính câu đó.

Và Hàn Gia Trọng, lão Thư chợt thở một hơi dài nhẹ nhõm khi nghe Vũ Văn Đức Chính nói: - Hàn lão huynh! Nhưng đệ vẫn hằng mong sự việc như ngày hôm nay đừng có bao giờ tái diễn nữa! Mọi người trong chúng ta đừng có ai lạm sát nữa! Vì...

- A di đà phật! Vũ Văn Đức Chính thì chủ luận việc rất xác đáng! Sao thì chủ không tiếp lời để mọi người cùng nghe cao kiến?

Phật gia đệ tử thì bao giờ cũng là Phật gia đệ tử! Thiên Không đại sư từ khi bị bọn Nhất Thiên Bang giam giữ tại tổng đàn này thì thần trí mười phần đã khôi phục lại đầy đủ! Tuy đại sư chỉ mới gặp Vũ Văn Đức Chính lần này là lần thứ nhất, nhưng mọi hành vi trước đây của Vũ Văn Đức Chính, Thiên Không đại sư đã từng nghe Thiên Pháp đại sư nói qua! Có hơi khác một chút là ở cái họ Văn trước đây và Vũ Văn bây giờ! Do đó, Thiên Không đại sư với tâm từ bi hi xả vẫn hi vọng vào đức độ của Vũ Văn Đức Chính, khi đại sư biết và tin chắc rằng Vũ Văn Đức Chính ngay bây giờ và sau này sẽ là chỗ dựa của võ lâm Trung nguyên.

Vì thế, Thiên Không đại sư rất mừng, khi nghe Vũ Văn Đức Chính kêu gọi mọi người tránh một sự việc như ngày hôm nay trong tương lai.

Thiên Không đại sư hỏi thế là đúng với ý đồ của Chương trung thư tán nhân! Vì chính lão cũng đang lên giọng thúc hối Vũ Văn Đức Chính:

- Chương môn phương trượng và mọi người đang chờ đợi đây! Tiểu lão đệ cứ nói đi! Vũ Văn Đức Chính phấn khởi hùng tâm khi nghe Thiên Không đại sư, thay mặt cho Thất đại môn phái, và Chương trung thư tán nhân, thay mặt cho số quần hào còn lại, đang lắng nghe lời nói của mình!

Vì thế, bằng giọng nói hùng hồn, Vũ Văn Đức Chính vừa giải thích vừa đưa mắt nhìn bao quát một vòng rộng:

- Chư liệt vị! Tại hạ không dám cho đây là cao kiến, mà chỉ vì Vũ Văn Đức Chính tại hạ nghĩ đơn giản thế này thôi! Đó là nếu chúng ta làm như thế thì chúng ta đâu khác gì bọn họ! Dùng bạo lực để ngăn chặn một bạo lực thì chúng ta không khác chút nào những người chúng ta cho là tà phái cả...

- Thế thì phải làm sao, sư đệ? Phấn khích trước lời nói hùng hồn và thập phần đúng đắn của Vũ Văn Đức Chính, Họa điểm Lan hoa phát huyết thủ bèn kêu lên hỏi.

Vũ Văn Đức Chính cao giọng hơn nữa, đáp: - Chúng ta phải giương cao lá cờ chính nghĩa! Phải bằng nhân nghĩa để chiến thắng bạo tàn! Không kềm được nữa! Bất giác mọi người hiện diện tại đây đồng loạt vỗ tay hoan nghênh, và lũ lượt thi nhau kéo đến gần Vũ Văn Đức Chính! Để nếu, không nói được câu nào với Vũ Văn Đức Chính thì ít nhất cũng được nhìn tận mặt một vị anh hùng tài hoa tuyệt thế, mà tuổi độ chừng mười tám, còn đang độ hoa niên, huyết khí còn đang phương cương mà lại nói được những lời nhân nghĩa như thế.

Ai ai cũng làm như vậy cả. Duy chỉ có hai người là đang có thái độ khác thường! Một là Âm phong tán nhân, lão Kỳ trong Ngũ kỳ tán nhân! Lão đang theo dõi hành vi thất thường của người thứ hai là Chương trung thư tán nhân!

Chương trung thư tán nhân Hàn Gia Trọng sau khi nghe Vũ Văn Đức Chính nói xong, lão liền lùi người lại đứng xa xa, chừng như lão Thư đang muốn nhường lối cho mọi người đang thi nhau kéo lại gần chỗ Vũ Văn Đức Chính vậy!

Nhưng thật ra Âm phong tán nhân đã nhìn được rõ ràng, Chương trung thư tán nhân chỉ lùi lại phía xa để... đứng im đó và dùng tay áo che lấy mặt! Vì... lão Thư đang khóc! Lão khóc âm thầm, lặng lẽ! Và do lão Thư che kín mặt nên lão không biết rằng Âm phong tán nhân đang theo dõi, quan sát lão!

Kinh ngạc, Âm phong tán nhân liền dùng bí pháp Truyền âm nhập mật để hỏi lão Thư, lão hữu của lão:

- Việc gì thế, lão Thư? Sao lão lại rơi lệ? Chương trung thư tán nhân vẫn bưng kín mặt, nhưng đã lên tiếng đáp trả: - Thật khó có việc gì qua mắt được lão Kỳ! Lão Kỳ này! Những lời ta đã nói lúc nãy, lão nghe thấy thế nào?

Lão Kỳ đáp ngay: - Lão Thư đâu một túi kinh luân, đương nhiên là những lời lúc này phải hùng hồn rồi! Nhưng đối với lão Kỳ ta thì...

- Thì sao?

- Lão Thư! Ta nói thật nghe! Ta nghe nó thế nào ấy! Dường như đó không phải là những lý lẽ thường nhật của lão Thư vậy! Phải thế không lão Thư!

- Lão Kỳ quả là... sâu sắc! Đúng thế thật! Hôm nay ta đã vận dụng tim óc, uốn ba tấc lưỡi, là để làm gì, lão Kỳ có hiểu được không?

Sau một lúc suy nghĩ, lấy Âm phong tán nhân hỏi: - Có phải là vì thái độ của mọi người không? Có phải là thái độ của... Vũ Văn...? - Phải! Thật ra tất cả đều là vì Vũ Văn Đức Chính cả đấy! Lão Kỳ không thấy sao? Nếu ta không ngụy biện, nếu ta không dùng những lời cường từ đoạt lý thì thằng bé ấy sẽ ra sao? Võ lâm Trung nguyên chúng ta rồi sẽ ra sao? Lão có thông cảm được cho ta không, lão Kỳ?

- Thảm nào... - Thế nào? - Bởi vì nếu nói như lão Thư thì còn gì mạng của lão Kỳ ta và luôn cả mạng của lão Tử kia nữa chứ?

- Vì thế cho nên ta phải... - Lão phải khác thường phải không? Ta hiểu rồi! Vì không muốn thằng bé ấy tự hủy, uổng phí đi một đóa kỳ hoa của võ lâm, lão Thư đã phải nói thế! Nhưng sau đó, vì Vũ Văn Đức Chính lại nói lên được điều nhân nghĩa, nên lão mừng quá, phát khóc lên phải không?

- Thế là lão Kỳ đã hiểu được tất cả rồi đấy! Lão đúng là tri kỷ của lão Thư này! Lão Kỳ... - Gì? - Xong việc này, chắc ta phải rửa tay gác kiếm, phải, quy ân à nha! Mọi việc trên giang hồ bây giờ đâu đã có đến một lão già như ta nữa?

- Nay lão Thư! Lão cho ta theo chân với nha? - Sao? Lão cũng muốn thoái ân giang hồ nữa sao? - Nếu không phải lão và lão Họa khích ta, thì không phải lão Kỳ này đã không có mặt ở đây rồi sao?

- Hay! Hay! Được, ta thì tha hồ nghiên ngẫm chữ sách thánh hiền, đang khi đó lão Kỳ thì biết tìm ai cùng lão chơi cờ đây hở lão Kỳ? Ha ha ha...

- Ha ha ha... Hai lão Kỳ, Thư vì vui quá nên không giữ được tiếng cười trong bí pháp Truyền âm nhập mật, rốt cuộc tiếng cười của hai lão cũng phải phát lộ thành tiếng...

- Ha ha ha... - Ha ha ha... May cho hai lão Kỳ và Thư thì vừa lúc đó lão Tử đang nói gì vui nhộn, nên lão Tử cũng đang cười lớn lên. Vì thế tràng cười của hai lão không vang lên mấy chậm so với lão Tử khiến mọi người đều nghĩ rằng hai lão tán nhân đang cười vì lão Tử đã nói gì đó rất tức cười!

Lão Họa không lẽ không góp tiếng sao? Thế là phát không bốn vị tán nhân đồng cười lên làm cho mọi người đồng nghĩ "cũng nên phải cười".

Và... Ha ha ha... Ha ha ha... Mọi người sau khi đã cười xong, quay lại nhìn thì đã không thấy Vũ Văn Đức Chính đâu nữa!

Sau một lúc kiếm tìm nhưng vẫn không hiểu là Vũ Văn Đức Chính đi đâu, mọi người đành phải giải tán và mạnh người nào, người ấy trở về môn phái của họ, về trú xứ trước đây của họ.

x X x

Mãi đến khi mọi người giải tán đi hết, thì từ phía ngoài cổng tổng đàn lần lượt có sáu bóng người xuất hiện.

Sáu bóng người này không cùng từ một hướng mà đến đây. Bọn họ chia làm bốn cánh, từ bốn chỗ khác nhau, nhưng khi hiện thân thì gần như là một lượt như có hẹn nhau vậy.

Sáu người, bốn cánh! Gồm hai cánh có hai người đơn độc, và hai cánh còn lại thì mỗi cánh có hai người.

Đến khi nhận ra nhau thì tất cả đồng cười lên. Bốn giọng cười trầm trầm, còn hai giọng cười kia thì trong hơn! Nhưng bọn họ cười thật sáng khoái...

Dứt tràng cười, một người trong bốn người cao niên, có giọng cười trầm trầm, liền nói trước, ắt là do thứ bậc cao hơn, người này nói:

- Nếu mười năm trước đây, tất cả bọn chúng ta đều tương thông tương ý nhau như thế này thì tên oắt con đáng hận đó đã dễ gì khuất phục được bọn ta?

Một người nữa liền tiếp lời: - Thì bây giờ đã có gì gọi là muộn đầu? Chúng ta không phải vẫn còn sống đây hay sao? Người thứ ba oang oang nói:

- Nhưng dù sao... cũng uổng phí đi mười năm vô ích! Người cao niên cuối cùng không chịu, lên tiếng chỉnh lại: - Lão Tửu nói đi, sao lại vô ích chứ? Nếu không nhờ mười năm trôi qua trong túi nhục đó, thì bây giờ đã chắc gì bọn ta hiểu được nhau? Phải không lão Kỳ?

Một giọng nữ nhân chột vang lên: - Nhị vị thúc thúc ai cũng đúng cả! Phí mười năm thì quả là có phí. Nhưng vô ích thì không, phải thế không, Hàn thúc thúc?

Sau cùng, một giọng nói của nhân vật thứ sáu cất lên, cắt đứt việc đang tranh cãi: - Ô hay! Không lẽ chúng ta quay trở lại đây là không có việc gì làm sao? Chùng như sục tĩnh, tất cả đồng reo lên: - Vũ Văn tiểu lão đệ! Vũ Văn tiểu lão đệ đâu rồi? - Tiểu sư thúc còn chưa chịu hiện thân sao?

Bốn lão già kêu kên trước, đưa âm thanh dội vào tít trong xa, nơi mà bọn họ đoán chắc là Vũ Văn tiểu lão đệ của bọn họ đang ở trong đó!

Sau đó là một nữ một nam hai giọng hòa vào nhau cùng kêu lên tiếp nối, tuồng như hai người này biết chắc là tiểu sư thúc của họ không những phải ở đây, mà còn tin chắc là tiểu sư thúc của họ đã hiện diện nhưng lại không chịu hiện thân!

Và tất cả bọn họ đều không làm! Vì ngay lúc mọi âm thanh còn chưa tan vào không khí thì đã có một bóng người xuất hiện.

Người này đưa mắt nhìn cả sáu người, đoạn kinh ngạc hỏi: - Tứ vị lão huynh và nhị hiền điệt sao lại biết Vũ Văn Đức Chính ta còn lưu lại đây mà gọi lên như thế?

Nữ nhân duy nhất ở đây liền dẫu môi lên đáp: - Tiểu sư thúc à! Nếu không biết được việc này, không lẽ thanh danh của Tứ kỳ tán nhân phải vất đi hết hay sao? Điệt nữ nói cho tiểu sư thúc nghe, không những bọn này biết tiểu sư thúc ở đây không thôi mà còn biết chắc tiểu sư thúc ở tại chỗ nào nữa kìa!

Vũ Văn Đức Chính bây giờ đã quen với cương vị tiểu sư thúc của mình, nên không ngần ngại khi gọi Hà Như bằng hiền điệt để hỏi:

- — đâu? Hiền điệt nữ nói thử xem nào? - Tử lao! Đúng không nào, tiểu sư thúc? Vũ Văn Đức Chính giật mình, vì Liễu Hà Như đã đoán đúng ngay phóc! Sau đó, Vũ Văn Đức Chính lại hỏi:

- Làm sao mà chur vị đoán hay vậy? Đến lúc này, Chương trung thư tán nhân mới lên tiếng giải thích: - Tiểu lão đệ lẩn tránh mọi người vì lý do gì, đương nhiên bọn ta đều hiểu! Nhưng chỉ trong phút chốc là biến mất, trong khi mọi người đều nhìn về phía ngoài tổng đàn Nhất Thiên Bang thì không thể nào có được! Trừ phi tiểu lão đệ lẩn vào trong! Và bên trong đó còn có chỗ nào kín đáo và nguyên vẹn bằng Tử lao? Luận việc như thế có xác đáng không nào?

Vừa gật đầu, Vũ Văn Đức Chính vừa hỏi tiếp:

- Đúng lắm! Nhưng không lẽ tất cả các người đều đoán được, mà số người kia lại không đoán được sao?

Chương trung thư tán nhân đưa mắt nhìn ba lão kia... Cả ba lão đều gật đầu thay cho lời đáp! Thấy thế Chương trung thư tán nhân liền giải thích:

- Đúng là bọn ta đều tự suy đoán ra, nên không ai bảo ai đều quay về đây tìm hiểu lão đệ! Nhưng tiểu lão đệ cứ yên tâm! Bọn ta đoán được cũng chỉ vì bọn ta quá quan tâm đến tiểu lão đệ mà thôi! Còn mọi người thì... có lẽ vì việc riêng của môn phái họ nên họ không nghĩ ra đấy thôi.

Từ tấm bé đã đơn côi, bây giờ Vũ Văn Đức Chính lại được biết có đến bốn, à không, đến sáu người vì quan tâm đến mình mà bọn họ đã quay trở lại để tìm!

Xúc động mỗi chân tình, nhưng cố dằn nén lại, Vũ Văn Đức Chính hỏi: - Chur vị tìm ta có ý gì? Có việc gì cần chỉ giáo chăng?

Nếu là ai khác đã cất công đi tìm thế này mà lại nghe Vũ Văn Đức Chính hỏi thế ắt họ sẽ nổi giận và quay lưng bỏ đi ngay tức khắc!

Nhưng đây đã nói là vì bọn họ quan tâm kìa mà! Nên không ai thềm giận Vũ Văn Đức Chính! Vì hễ giận, là đã mắc mưu của Vũ Văn Đức Chính rồi!

Do đó, Độc tửu tán nhân liền oang oang nói: - Tiểu lão đệ này! Tiểu lão đệ định mưu toan điều gì bọn ta đều biết tổng cả rồi nhé! - Mưu toan gì? Không giận trước lời nói cộc lốc của Vũ Văn Đức Chính, đây là một điều lạ đối với Độc tửu tán nhân mà Độc tửu tán nhân lại oang oang:

- Có phải tiểu lão đệ định truy tìm sự đồ của lão Cầm không? Và vì tiểu lão đệ ngại mọi người gặp nguy hiểm nên tiểu lão đệ muốn tránh tất cả phải không? Sao tiểu lão đệ khinh thường bọn ta quá thế? Là tán nhân không lẽ bọn ta lại là nhược nhân sao? Không lẽ bọn ta lại sợ chết tham sống đến thế sao? Nếu không vì tiểu lão đệ là tiểu lão đệ của bọn này, và nếu không vì cái chết oan uổng của Vũ Văn lâu chủ thì...

- Nói sao? Chư vị đã biết kẻ nào đã giết thác tiên phụ sao? Là ai? Chư vị biết từ lúc nào vậy?

Họa điểm Lan hoa phát huyết thủ tán nhân liền thấp giọng ôn tồn bảo: - Sư đệ! Sư đệ nghe ta nói đây! Tất cả bọn chúng ta đều không ai biết gì về vấn đề này cả! Nhưng qua sự việc sư đệ đã kể lại, thì bọn ta tự suy luận lấy! Cứ lấy việc mà luận việc cứ xem tình hình giang hồ trong vòng mười mấy năm trở lại đây mà đoán, có vậy thôi! Và bọn ta có thể khẳng định đến chín phần, thủ phạm không ai ngoài lão Cầm đâu! Chắc lão đệ cũng đã từng có ý nghĩ này, phải không?

Nếu đúng như lời lão Họa nói thì quả đúng là Tứ kỳ tán nhân đã thật sự vì quan tâm đến Vũ Văn Đức Chính nên mới quay lại đây! Và bằng vào lời của lão Họa vừa nói thì Vũ Văn Đức Chính đành phải nói hết sự thật ra thôi.

Bởi thế, nên Vũ Văn Đức Chính vừa trợn mắt vừa đáp: - Đệ ngu muội nên đã không suy đoán được! Nhưng chư vị lão huynh đã nói đúng lắm, vì chính tai đệ đã nghe lão thuật lại toàn bộ sự việc trước đây cho đệ lão biết!

- Nói sao? Chính lão đã nói thế à? Mà làm sao sư đệ nghe được? Sư đệ nghe được mà không làm gì lão ta sao? Sao lạ vậy?

Thế là Vũ Văn Đức Chính bèn lần lượt thuật lại toàn bộ những việc đã xảy ra trong đêm qua cho Tứ kỳ tán nhân cùng Hàn Nhược Thuyên và Liễu Hà Như nghe.

Vừa nghe xong, Hàn Nhược Thuyên liền nói:

- Thảo nào tiểu sư thúc đã không nổi xung thiên lên, đập phá thành bình địa tổng đàn Nhất Thiên Bang này!

Còn Âm phong tán nhân thì nói:

- Mưu ma chước quỷ, dối người, lừa đời! Hừ! Đến ta mà cũng không sao ngờ được lão Cầm chỉ vì chút danh vọng nhỏ nhen mà lại tán tận lương tâm đến thế! Mười hai năm lão Cầm qua mặt được ta quả là đáng phục thật!

- Phục! Phục! Phục! Như thế mà lão Kỳ lại phục được sao? Còn ta, ta không sao chịu được sự đốn mặt của lão Cầm được! Cầm gì lão chứ? Có lão là loài cầm thú thì có! Hừ!

Độc tử tán nhân hoàn toàn nói đúng theo ý nghĩ của Vũ Văn Đức Chính!
Vì thế Vũ Văn Đức Chính mới nói:

- Chư vị lão huynh! Vì thế đệ đây quyết phải tìm cho được lão tặc nhân để báo thù cho toàn gia Vũ Văn đệ! Và lần này chư vị lão huynh đừng có ai trách đệ sao quá tàn nhẫn, trách sao Vũ Văn Đức Chính này trăm thảo trừ căn.

Chương trung thư tán nhân Hàn Gia Trọng liền lên tiếng tán đồng: - Không ai trách tiểu lão đệ đâu! Vì không phải tiểu lão đệ đã nói rồi hay sao? Đây là cớ độc kia mà? Không trăm thảo trừ căn mà được sao, tiểu lão đệ?

- Nhưng sao tiểu lão đệ định tách bọn này ra? Có phải đúng như lão Tử đã nói, đó là vì tiểu lão đệ khinh thường bọn ta là hạng người tham sanh quý tử không?

Ai hỏi thì không cần phải đáp nhưng nếu đã là Âm phong tán nhân hỏi thì Vũ Văn Đức Chính không thể không nói! Do đó, Vũ Văn Đức Chính vừa khom mình thi lễ bốn vị tán nhân một lượt đoạn giải thích:

- Chư vị lão huynh đã hiểu sai tâm lòng của đệ rồi. Thật ra, cũng chỉ vì đây là việc riêng tư của đệ, là việc riêng của dòng họ Vũ Văn, đệ không muốn bắt kỳ một ai xen vào việc của đệ cả! Chư vị lão huynh hãy hiểu và hãy cảm thông cho đệ.

Chính sắc mặt lại, Chương Trung Thư tán nhân trách: - Tiểu lão đệ sai rồi! Lão Cầm không riêng gì là thù nhân của tiểu lão đệ! Há tiểu lão đệ không nhớ rằng chính lão Cầm đã làm cho bọn tán nhân chúng ta thân sơ thất sở sao? Không phải võ công ta bị mất hết rồi sao? Không phải mười mấy năm qua vì lão Cầm mà bọn ta đã sống trong tủ nhục ê chề sao? Tiểu lão đệ nói sao nào? Không lẽ tiểu đệ biết báo thù, còn bọn tứ kỳ tán nhân chúng ta lại không biết rửa hận sao?

Biết lỗi, Vũ Văn Đức Chính liền vòng tay lại một lần nữa thi lễ và nói: - Đệ thật sự đã sai! Chư vị lão huynh thứ cho! Rồi quay sang Hàn Nhược Thuyên và Liễu Hà Như hai người, Vũ Văn Đức Chính cũng nói: - Hàn, Liễu nhị hiền điệt, đừng trách ta nhé!

- Có thể mới được chứ! Ha ha ha... Bất chúc theo Độc tử tán nhân, tất cả cùng cười lên... Nhưng, sau đó Âm Phong tán nhân chợt lên tiếng hỏi: - Tiểu lão đệ định đi đến nơi nào để tìm sư đồ lão gian tặc? Lắc đầu, Vũ Văn Đức Chính đáp:

- Đắt trời bao la! Thật sự đệ không biết phải tìm bọn chúng ở đâu? Nhưng có một nơi, đệ hy vọng sẽ tìm được bọn chúng!

Thâm trầm và sâu sắc, Âm phong tán nhân hỏi, nhưng dường như lão ta cũng biết Vũ Văn Đức Chính muốn nói đến nơi nào rồi! Bởi vì lão hỏi như thế này: - Nơi nào? Tiểu lão đệ nói thử xem? Chứ ta thì cũng nghi ngờ một nơi! Tiểu lão đệ cứ nói trước đi!

Nhìn sâu vào đôi mắt của Âm phong tán nhân, Vũ Văn Đức Chính cả quyết nói chắc như đinh đóng cột:

- Còn đâu nữa ngoài hang ổ cũ của bọn chúng chứ, phải Kỳ lão huynh cũng đã nghĩ thế phải không?

Gật đầu, Âm phong tán nhân chưa kịp nói, thì Độc tửu tán nhân đã oang oang kêu lên, nửa như hỏi còn nửa như khẳng định: - Là Nghiêu long sơn à? Nói xong, hỏi xong, nghe xong, tất cả bọn họ đều gật gù tán đồng sau khi đã ngẫm nghĩ xong!

Thấy tứ kỳ tán nhân và Hàn, Liễu hai người đều cùng chung một ý nghĩ với mình, Vũ Văn Đức Chính liền hỏi thúc:

- Đi nào!